

L'ALEGRIA DEL PAPER

OBRES DE LA COL·LECCIÓ
CINTO LLORCA

MACVAC · VILAFAMÉS
18 juny – 1 octubre 2022

**L'ALEGRIA
DEL PAPER**

OBRES DE LA COL·LECCIÓ
CINTO LLORCA

MANU BLÁZQUEZ
DAMIÀ DÍAZ
SUSANA GUERRERO
ÁLEX MARCO
FRANCISCA MOMPÓ
JUANDE MORENILLA
NICO MUNUERA
JUAN CARLOS NADAL
MARÍA ORTEGA
JAVIER PALACIOS
JOSÉ PIQUERAS
NELO VINUESA

Del 18 de juny a l'1
d'octubre de 2022
www.macvac.es

vilafamés
MACMAC
museu d'art contemporani Vicente Aguilera Cerni

ES UNA OBRA EN PAPEL

En numerosas ocasiones, cuando pronunciamos las palabras anteriores, parece que estamos otorgando a la obra de arte un estatus menor. Como si el papel, con su fragilidad, nos llevara a un mundo donde lo efímero se concibiese como una amenaza.

Pero el papel es uno de los soportes primigenios de la creación. Sobre él se ha pintado y escrito la historia. Tiene algo de familiar y mucho de fantasía. Y muchísimo de humano. Y precisamente estas características están en la colección de Cinto Llorca, que demuestra, con la elección de cada una de las piezas que la componen, que esas obras están inscritas en su propia vida. Todas ellas han sido escogidas con el corazón, o, como dice él: «l'obra m'ha de fer rodar el cap, m'ha de captivar, m'ha d'emborratxar, "m'ha d'obligar" a comprar-la».

Muchos de los nombres que le han cautivado a lo largo de su vida están en esta exposición que ahora presentamos en el Museu de Vilafamés. Otros, como el de Óscar Font, no se encuentran en ella, pero su recuerdo de maestro pervive en las palabras de Cinto, hombre agradecido donde los haya, que tiene para cada uno de «sus artistas» una palabra hermosa, un recuerdo en el tiempo. Así la tiene, por ejemplo, para José Piqueras, de quien compró la obra que inició su colección, o para su buena amiga Francisca (Paqui) Mompó... y para el resto de artistas que alguna vez golpearon su mirada obligándole a hacerse con alguno de sus trabajos. En este caso, y además de los mencionados: Manu Blázquez, Damià Díaz, Susana Guerrero, Alex Marco, Juande Morenilla, Nico Munuera, Juan Carlos Nadal, María Ortega, Javier Palacios y Nelo Vinuesa.

La obra de estos artistas se expone, en el Museu de Vilafamés, acompañando a otras de este centro artístico, estableciéndose un paralelismo entre ellas que puede surgir de una forma, color o idea. En este caso, la colección de Cinto se ha unido a trabajos de Lucio Muñoz, Nadezhda Udaltsova, Vicent Carda, Ekaterina Kornilova, Carmen Calvo, Concha Jerez, Alejandra de la Torre, Menchu Gal, Altea Grau, Jacinta Gil, Pablo Picasso, Joan Miró y Aurelia Muñoz.

Invitamos a quien nos visite a descubrir por sí mismo las relaciones establecidas, y que, a su vez, intente formar las suyas propias, puesto que el arte es ese concepto abierto que adquiere su pleno sentido en la reinterpretación de quien se acerca a él desde el corazón y la libertad.

Rosalía Torrent

Directora del MACVAC

DESCOBRINT L'ART DES DE CASA

Quan jo era xicoteta, solíem viatjar tota la família junta en estiu: mon pare, ma mare, el meu germà i jo. Intercanviàvem la casa i passàvem fora tres setmanes o un mes. Recorde un estiu que vam estar a París. Devia tindre jo huit o nou anys i estava emocionada perquè molts dels meus companys havien estat a Disney i els havia encantat. Si anàvem a París, de segur que hi aniríem. Doncs sí, hi vam anar tot un dia. Però, sincerament, no en tinc un gran record. Hi havia molta gent, calia caminar molt i feia molta calor.

En canvi, d'aquell mateix viatge, recorde perfectament com em va impactar la visita al Louvre. La piràmide de vidre, les mòmies egípcies, la *Niké de Samotràcia* dalt de tot de l'escalinata i *La Gioconda* de Da Vinci, que era un formiguer de persones observant un quadre i fent-li fotos. Mon pare em va pujar al be perquè poguera veure alguna cosa. La veritat que, en aquest cas, em va impressionar més la gentada que el quadre en si. I aquesta és la primera visita a un gran museu que recorde.

Certament, en aquell moment també em va semblar que amb mitja hora n'haguera tingut prou i que el museu no s'acabava mai, però traure mon pare d'allà era quasi impossible. Es va fer llarg, em vaig cansar, calia estar en silenci, no es podia córrer, però va ser una primera experiència amb els museus d'art que realment em va marcar. I no va ser l'única visita a un museu que féiem la família, moltes voltes semblava que els llocs escollits per a fer vacances depenien també de conèixer aquest o aquell altre museu, aquesta o aquella altra col·lecció. De manera que, després, hem visitat molts més museus junts: els de Madrid, Amsterdam, Londres, Brusel·les, etc. Hi anàvem amb una ruta seleccionada d'obres imprescindibles que sempre s'allargava tot un matí o tot un dia. Acabàvem a la botiga, hi compraven algun catàleg d'aquells pesats amb grans fotografies que portàvem a casa i mon pare revisava periòdicament segons els seus gustos i preferències del moment.

A banda de les visites als museus, també jo m'adonava que, a casa, sempre hi havíem tingut quadres penjats, no com a altres cases que penjaven fotografies enormes de la família o paisatges més o menys decrepits. A casa teníem art contemporani i, de més xicoteta, ho trobava estrany, especialment si eren obres abstractes. Més tard, amb el pas del temps, hi anaven arribant pintures noves i faltaven parets. Malgrat això, no recorde que mon pare tinguera una gran col·lecció d'art. Sovint eren regals d'amics o petites obres a l'abast d'una butxaca més minsa. Amb els anys i els fills grans i independents és quan li ha arribat aquesta altra faceta de col·leccionista.

Recorde que, en morir la meua àvia, el meu home i jo li vam ocupar el pis. Estava tot net, reformat, pràcticament nou. Una de les primeres coses que vam fer va ser triar els quadres que hi penjaríem:

- Què et pareix aquesta obra? T'agrada?

- No ho sé, crec que m'agrada, però és massa gran, no quedarà bé.

- I aquesta altra? La pengem a la vostra habitació? w

...

Poder triar els quadres de casa em va encantar, sentia que seria més encara la nostra llar. A l'entrada tenim penjat el *Pink big bang* de Javier Palacios. És una obra meravellosa que no deixa ningú indiferent. Té l'espai i la il·luminació perfecta i tothom que ens visita ens pregunta per ella. És genial entrar a casa i trobar-la cada dia.

Perquè a mesura que em vaig anar fent gran, em vaig allunyar de l'art i de la pintura. Es crea una barrera que costa de trencar. Creus que no en saps, que la pintura, l'escultura o l'arquitectura són per a entesos. Tanmateix, amb el pas del temps, he comprés que, en definitiva, no es tracta de saber-ne més o menys, sinó de saber mirar, de tindre sensacions, de tindre paciència i veure què et transmet cada obra. I no haguera fet mai aquest pas sense mon pare. Perquè qui s'hi dedica i en sap, llavors ja ho té clar, però no sembla tan accessible per a la resta. És com si fera vergonya per exemple, parlar de pintura i no entendre'n, quan no hauria de ser així. Perquè tots i totes tenim ulls, oïdes, tenim sentiments i podem tindre la paciència necessària per gaudir de l'art.

I ara estic molt contenta. En primer lloc, per haver recuperat este contacte amb l'art i, en segon lloc, perquè la tradició continua. En nèixer el meu fill, Jaume, el primer que li va regalar mon pare va ser *Pensando en Helio Oiticica*, una aquarel·la del pintor andalús Miki Leal que va comprar a ARCO el 2019. I quan el meu Jaume siga més fadrinet espere que el seu avi també el pugui portar a conèixer *La Gioconda* al Louvre, el *Guernica* al Reina Sofía o les pintures negres de Goya al Prado. Perquè així tinga també una especial sensibilitat envers el món de l'art, ja que quan t'ho expliquen amb passió i t'ho transmeten amb entusiasme és així com ho percep i com ho guardes després dins del cor.

Malena Llorca Serrano

L'ALEGRIA DEL PAPER

Obres de la col·lecció Cinto Llorca al MACVAC

Si bé el treball dels artistes sobre paper ha estat utilitzat des dels mateixos orígens de l'art, és sovint considerat com un mitjà preparatori en què s'esbossen les obres que posteriorment es traslladaran a altres suports. Això no obstant, l'obra realitzada en paper no es pot catalogar merament com a apunt, ja que és un mitjà dotat d'autonomia que recull expressions artístiques concretes. De fet, resulta fonamental i especialment interessant com a base sobre la qual donar curs a l'experimentació, així que moltes de les noves formes estètiques nascudes a la contemporaneïtat es tradueixen en l'ús del paper com a suport principal de l'obra.

Tot i aquesta evident reivindicació, la col·lecció i el col·leccionista, en línia amb la tipologia de les obres, es defineix com a humil. Està bé, siguem humils. No amb simulada senzillesa, ni falsa modèstia, que equivaldrien a rebuscada supèrbia, sinó amb genuïna humanitat.

Que ningú s'enganye. L'art contemporani és més donat a convocar la sorpresa o, si es prefereix, la provocació. A més, les col·leccions dipositades en museus i exhibides com a mostres que confirmen una idea vaga de la universalitat de l'estètica, solen ser enteses com un esforç del crític per definir, descriure i visibilitzar tècniques, sabers i estils artístics en suports més cars.

Resulta raonable sostenir (amb permís de Clifford Geertz, Wittgenstein i Saussure) que és més rellevant acostar-se a les produccions artístiques a la recerca d'interpretacions i també d'una anàlisi d'intencionalitat i de causalitat. Si això és així, el que cal escrutar no són les propietats materials i les exegesis ocultes dels objectes artístics, sinó la posició que ocupen a les cadenes de causalitats, d'intencions. L'art esdevé llavors un sistema d'acció que es carrega totalment la condició d'obra d'art com a universal. És en aquesta disparitat entre els poders dels artistes i els que reben l'obra on descansa l'eficàcia social de l'art.

I és precisament en aquest moment d'incertesa, d'apocalipsi estètica, de grans transformacions socials i de mutacions biològiques contemporànies, quan aquesta exposició es torna interessant. La col·lecció de Cinto Llorca esdevé la correcta manera de comunicar-se sense incórrer a la xarramenta i la pirotècnia retòrica buida de contingut que sol donar-se a llocs com un museu d'art contemporani o una fira d'art.

Als modestos de veritat, els haurien de lliurar diplomes. Encara que, si són reconeguts com a modestos exemplars i els atorguen condecoracions en públic, poden passar dues coses, cap de les quals és recomanable: el modest patiria molt en veure fallit el seu afany d'anonimat, o es tornaria vanitós. Res d'això passarà amb Cinto Llorca, que fa un veritable esforç generós mostrant una selecció de la seva col·lecció. No és aquesta mostra un premi per la seva modèstia, no es corre el risc que canvie de bàndol, i engrosse l'altre, el dels arrogants, o senzillament caiga fulminat. En cap cas no es suggereix identificar la modèstia, si no la volem fer desaparèixer. És una oportunitat per als que la podem gaudir, mentre Cinto i els altres modestos, els reals, els admirables, continuen la seva ruta com sempre: silenciosos, de puntetes, mig ocults entre dibuixos, pintures i papers.

Les obres de Juande Morenilla dialogaran amb les d'Alejandra de la Torre, la d'Àlex Marco amb la de Concha Jerez, la de Juan Carlos Nadal amb la d'Altea Grau, les de Javier Palacios amb Miró i Picasso, la de Nico Munuera amb Menchu Gal, les de María Ortega amb Jacinta Gil, la de Damià Díaz amb Kornilova, la de Susana Guerrero amb Carmen Calvo, la de Francisca Mompó amb la d'Udaltsova, la de José Piqueras amb Lucio Muñoz, la de Manu Blázquez amb Vicent Carda i la de Nelo Vinuesa amb Aurelia Muñoz.

Joan Feliu

Gestor del MACVAC

CINTO LLORCA CONVERSA AMB JOAN FELIU

Procedeixes d'una família o un entorn amb vinculació a la creació artística? Què recordes dels teus primers contactes amb l'art?

La meua família, tant la materna com la paterna, és de l'horta de la Vila Joiosa, una població que era la capital econòmica de la Marina Baixa fins que als anys 60 fa aparició el turisme i Benidorm es convertix en la capital indiscutible de la comarca.

Per part de pare estava lligat al camp, a l'agricultura tradicional de la zona: hortalissa i conreu d'ametlers, garrofers i oliveres. La família de ma mare estava vinculada a la mar: son pare havia arribat a contramestre i havia navegat de jove per Amèrica i Àfrica. El germà de ma mare era motorista de barques de pesca.

Una família típica d'aquells anys de la Vila que, amb poc o molt, més aïna poc, van aguantar guerra i postguerra sense haver d'emigrar a l'altre costat d'enfront de la mar, a Orà, en aquell moment província francesa que tenia, en comparació, un nivell econòmic molt més alt.

Jo vaig nèixer a primeries de 1951 i el primer llibre que entra a ma casa és meu. Vaig poder estudiar el batxillerat; però de relació familiar amb la cultura i la creació artística, res de res.

La vinculació comença quan a últims de 1968 me'n vaig anar a Barcelona a estudiar preuniversitari. La casualitat fa que un company d'institut fora també veí d'escala, era un xic pubil, com jo, amb mare i altres familiars formats a la prestigiosa Escola Massana i que tenien a sa casa llibres, pintures i altres obres d'art. Amb Òscar Font i Codina, que tenia molt bona mà i tot ho sabia fer, i bé, que pintava, feia escultures, gravava, dissenyava tipografies, etc., faig els primers passos en este camp i visitem cada dissabte determinades galeries barcelonines. La Sala Gaspar del carrer del Consell de Cent era de visita obligada. Una galeria important on exposaven Picasso o Miró. Jo m'he trobat per este carrer a Joan Miró i a Pilar Juncosa, la dona, caminant cap a la Gaspar. El cercle de galeries va anar ampliant-se i també les visites a les grans exposicions que les institucions catalanes dedicaven als seus artistes. Em ve al cap una exposició grandiosa dedicada a Joan Miró que va ocupar les múltiples sales de l'Antic Hospital de la Santa Creu. Una cosa immensa en quantitat i qualitat. Diria que va ser a l'any 1968. Conserve el programa de mà, gratuït i sense imatges, però no tenia ni un duro per a comprar el catàleg.

Resumint, Barcelona és el meu començament en tot açò de l'art. Barcelona i Òscar Font. O, millor, Òscar Font i Barcelona. A banda de galeries, visitàvem també museus: el de Picasso, que feia poc que s'acabava d'inaugurar o el Museu d'Art Modern del parc de la Ciutadella, que hui en dia és la seu del Parlament de Catalunya, per citar-ne només dos.

Sent enormement que cap obra d'Òscar Font no estiga present en esta exposició. Les limitacions d'espai del MACVAC i l'escassa entitat d'obres seues que conserve m'han condicionat; però espere que arribarà el moment de poder esmenar el deute que tinc amb ell, ja que va ser el primer mestre que em va fer obrir els ulls a l'art modern i contemporani.

Que quede clar que només estem parlant de mirar art, de forçar la vista i l'enteniment, de visitar galeries i museus, no de comprar. En aquells anys, jo vivia amb 5.000 pessetes mensuals que m'enviaven els meus pares, poc podia comprar. Ni tampoc en tenia la formació necessària.

En una col·lecció sempre falta el començament, ja que les primeres adquisicions encara no constitueixen una col·lecció... Quan i com va començar la teua a ser tal? És a dir, quan vas prendre consciència que tenies una col·lecció?

Jo vaig començar amb regals. Òscar Font m'oferia moltes obres seues. Si tirava un gravat, sempre tenia el detall de regalar-me un exemplar dedicat. Una cosa pareguda al que feia Picasso amb Sabartés. Durant un parell d'estius, en la dècada dels 70, va vindre a passar temporades a casa, a la Vila Joiosa, i em regalava les obres que en estos dies havia pintat perquè ell no parava de pintar o de dibuixar. Sempre tenia a mà llapis, aquarel·les, pinzells o papers. Era un autèntic *homo faber*.

Ara, la primera obra que vaig comprar va ser en 1980, un gravat de tirada curtíssima de José Piqueras estampat en tinta vermella. Es diu *Dos rostros de amor*. Una obra que estime i que sempre tinc a la vista. Afortunadament, José Piqueras està doblement present en esta expo del MACVAC: primer, amb el seu grandios paper *Pirámide y palmera* de 1992 i, en segon lloc, perquè ha tingut la generositat i l'amabilitat de dissenyar-ne el cartell i la targeta. Moltes gràcies, mestre.

Parlava d'Òscar Font com del primer mestre que m'havia fet mínimament entendre allò tan complicat de l'art modern i contemporani. Bé, José Piqueras i el seu company de professió, Llorenç Pizà, van ser els segons. Els dos eren professors de dibuix al meu poble. Els viatges que férem junts a Madrid a visitar les exposicions de la Fundación Juan March, molt abans de l'existència del Reina Sofía i d'altres museus, estan ben vius en la meua memòria.

No vull tancar este capítol dels mestres de la meua generació sense referir-me a una altra persona, sàvia i generosa, que m'ha acompanyat en viatges artístic per Europa, que sempre està disposada a fer-me de guia en exposicions de l'IVAM o d'arreu, una professora amb ull i mà que t'explica el què i el perquè com ningú. I dic amb mà perquè també és una gran pintora i, afortunadament, està present ací amb un gran paper quadrat i potent, ple de color que fa l'ullet al cubisme: és Francisca Mompó, la bona amiga i mestra Paqui Mompó. La seua obra és *Cadira i claus*.

Jo anava comprant directament als artistes obres que pagava a poc a poc, mensualment, això sí, pagava religiosament, tal i com m'havia compromés. Mai no he fallat en este aspecte a la meua paraula. Comprava obra d'artistes de la comarca, anava omplint les parets de ma casa, però no tenia consciència, ni remotament, que allò podia ser l'inici d'una col·lecció (i encara no la tinc massa clara). I passen els anys i van arribant pintures i, quan en tenia pagada una, en comprava una altra i les parets cada volta més plenes i ja no queda espai lliure i què fem ara. Mira, en llevem una i posem la nova que acabem de comprar i que mos agrada més. Açò és l'inici de la reduïda, més que discreta i modesta col·lecció que tinc. Però deixeu-me afegir una coseta: serà discreta i feta amb escassos recursos –perquè tinc els que tinc i no en tinc més— però he disfrutat bastint-la, m'ha apassionat i ha fet que, pensant-la, haja deixat de costat preocupacions i maldecaps que la vida mos presenta. També m'ha fet conèixer altres persones amb qui compartir interessos, cafés, converses i molts viatges a visitar estudis. Estic pensant en Diego Martínez, el gran i millor col·leccionista de la Marina Baixa i de més enllà, que em va precedir ací al MACVAC i que no li pesa agarrar el cotxe i presentar-nos a Sevilla a visitar l'expo de Rubén Guerrero al CAAC o a Benifaió a visitar els “xics”. Gràcies infinites, mestre, per tot. De tu he après que es pot traspasar la porta d'una galeria d'art sense por, sense necessitat de comprar, només pel plaer de mirar, de preguntar, de comparar, d'aprendre, en definitiva. Per molts anys que puguem repetir-ho.

Hi ha col·leccions molt eclèctiques, mentre que d'altres tenen un alt grau d'especialització. Com qualificaries la teua?

La meua és una col·lecció, com ja he dit, més que modesta, reduïda, d'estar per casa, de proximitat i econòmicament molt ajustadeta. Vull dir, i breument, que compre el que puc dins de les meues possibilitats. No compre noms ni èpoques ni tècniques ni mides. Ara sí, l'obra m'ha de fer rodar el cap, m'ha de captivar, m'ha d'emborratxar, m'ha d'"obligar" a comprar-la. Després de tot açò, em mire la butxaca i, si veig que puc, em llance a la faena. Per sort, sóc client de galeries de la ciutat de València —on generalment compre— que em coneixen, que saben que sóc bon pagador i que em fien, si cal; però no sol passar massa a sovint. Em definitiva, compre dins de les meues possibilitats: les econòmiques i les de mides de l'obra. Ma casa és normaleta, menuda i sense magatzem. Tot no m'hi cabria. Com la qualificaria? És la meua història personal vinculada a l'art contemporani, com les fotografies de la teua vida que van acompanyant-te sempre i allà on estigues.

I al llarg del temps, com ha evolucionat la col·lecció?

Amb el temps s'ha anat ampliant el cercle. Si vaig començar comprant a artistes de la comarca, hui en dia puc comprar a artistes andalusos o d'on siga, això sí, sense deixar mai de banda els valencians, i no per res, sinó perquè n'hi ha de molt bons a qui seguisc i amb qui tinc una certa amistat. També experimente que, amb els anys, solc tendir a la simplicitat, a les coses més delicades, senzilles i puristes. És una tendència, no vol dir que sempre haja de seguir este camí. El camí me'l marca l'obra, la potència de l'obra.

Has venut peces per comprar-ne d'altres que t'interessaven més en determinat moment?

No, mai no ho he fet. Per altra banda, a qui vendre? Una obra d'art és com un cotxe: a l'endemà de la compra ja val la mitat del que t'ha costat, a no ser que parlem de noms històrics o bé que hagen passat més de trenta anys de l'adquisició i, així i tot, ja es vorà.

Recorres a assessors? Et fies exclusivament del teu criteri?

Si els pocs diners amb què compre són meus, els criteris també són meus i m'arrisque, eixa és una de les gràcies de l'assumpte. Com que açò meu amb l'art és pura passió i plaer i no compre com a inversió ni pensant en revendre i la quantitat sempre és més que moderada, em puc arriscar al joc de compra. Això no vol dir que el meu criteri siga monolític ni immodificable. Converses amb bons amics com el col·leccionista Diego Martínez o amb artistes com Paqui Mompó o Javier Palacios m'ajuden sempre a esbandir els pensaments. A les galeries t'has acostar amb les idees clares, per raons òbvies.

I respecte a això últim, sempre es parla de l'instint, de l'olfacte del col·leccionista, però quant hi ha d'intuïció o pressentiment i quant d'erudició, càlcul, decisió racional?

No sóc erudit ni calculador ni racional. Com amb les amistats, vaig directament al gra, si és que m'interessen. Després eixirà el que eixirà, però, si he comprat l'obra amb el cor a punt d'explotar, puc dir que no em fallarà, l'obra. No vull ser pretensions, no solc equivocar-me massa. Tampoc no compre tant, tot s'ha de dir. Quan vas convivint amb una obra, vas passant per diferents estadis, una cosa com l'enamorament, en què sempre queda alguna cosa, un regust, una mirada de reüll, un somriure còmplice, unes ganes de mantindre la idea inicial.

T'interessa conèixer l'artista?

En general, sí. Visitar els estudis em produïx molta alegria, però depén de les ganes que tinga l'artista de mostrar-se. No recorde haver eixit d'una visita a un estudi malhumorat, sempre he estat ben atés i he après molt dels artistes joves. Possiblement, perquè solc anar de visita acompanyant a Diego Martínez, que té grans i més que bones relacions en este món.

Trobes característiques comunes a les peces que col·lecciones?

Que totes són parentes? Que totes han sigut en algun moment les meues preferides? Que totes són de mides i de pressupost reduïts? Que totes m'han costat de criar? Vull dir, de pensar on les penges, de triar-los un marc adequat, de pagar-les?

És habitual que els estudis que aborden el tema del col·leccionisme fiquen en un mateix sac el col·leccionisme d'art i el d'objectes, diguem-ne, quotidians. Creus que anima un esperit similar en els dos tipus de col·leccionista? Algun colp has sentit l'impuls de col·leccionar altres coses?

El meu primer interès de col·leccionista, molt abans al de l'art, va ser la ceràmica tradicional. Tenia un llibre preciós i molt útil, *Cerámica popular española*, amb textos de Llorenç Artigas, ceramista i col·laborador de Miró, i unes fotos magnífiques de Català Roca. Fins i tot havia fet algun viatge per Espanya visitant tallers, començant pel d'Agost, clar, per proximitat a la Vila.

La idea i l'impuls inicials són la mateixa cosa en un camp que en l'altre: l'amor a l'obra perfectament acabada i molt atractiva visualment: forma, color, pes, tacte, etc. Ara, la inversió és del tot diferent. Hui en dia, em pare a vore una bona peça de ceràmica, tradicional o no, però no en solc comprar.

Les peces que conserves al teu domicili són sempre les mateixes o les vas canviant?

Les peces grans, les de metre i mig o més, estan penjades i prou, no puc anar canviant-les. Les mitjanes o menudes sí que poden variar, algunes, no totes. N'hi ha que no podria canviar-les perquè m'entusiasmen i necessite festejar-les a diari, són les meues “prefes”. Per a les menudes, em vaig fer fer una balda de fusta d'uns dos metres de llargària per 10 cm de fondària on puc col·locar-les sense necessitat de penjar-les amb claus. Això facilita molt la faena de llevar i posar sense haver de foradar la paret.

Pots donar-me algun consell per a algú que es vulga iniciar al col·leccionisme?

Que faci com amb el bon vi, que assaborisca l'art a glopets curts, que no tinga pressa, que l'art no s'acaba. Una col·lecció és l'obra d'una vida, o quasi.

Que visite fires, galeries, museus, exposicions, que vaja acostumant l'ull i el cap als nous llenguatges de l'art (possiblement, la part més difícil de tota esta història).

Que compri llibres i catàlegs d'art i, per últim, que vagi fent muntonets per a poder comprar aquella obra que sap segur que és la seua.

Ah, i que aprofite aquelles efemèrides personals que mos arriben en la vida per a celebrar-les amb un regal ben especial, amb la compra d'una obra d'art que, ben segur, mos alegrarà la vida. Així ho vaig fer jo quan em vaig jubilar, ja fa sis anys, i l'obra encara em diu a diari: “Bon dia. Que bé estic a ta casa, moltes gràcies per l'hospitalitat!”

Ara exposes una mostra xicoteta al MACVAC, què et suposa mostrar les teves obres al públic?

Si dic la veritat, no ho tenia gens clar; però un comentari que em va fer la meua filla en el sentit que si jo disfrutava de les obres que tenia a casa, per què no deixar que les pogueren disfrutar altres persones. El raonament em va semblar irrefutable. I ací estem.

Hi ha una altra qüestió, i és l'especial vinculació afectiva que tinc amb el MACVAC: el dia 3 de maig va fer 40 anys que una parella de novençans de la Vila que s'havia casat la vespra arribava amb un 600 deixat per mon pare a visitar-lo. Cuti i jo anàvem a Barcelona a embarcar cap a Menorca i la primera parada que vam fer va ser ací. Despús-ahir, com qui diu

El meu agraïment més sincer a:

La meua filla, pel text que li vaig demanar en un moment del curs de molt de treball que s'afegís a la criança del nostre estimat Jaume.

José Piqueras i Javier Palacios, per la generositat i gran faena feta en el disseny i imatge, respectivament, de la publicitat.

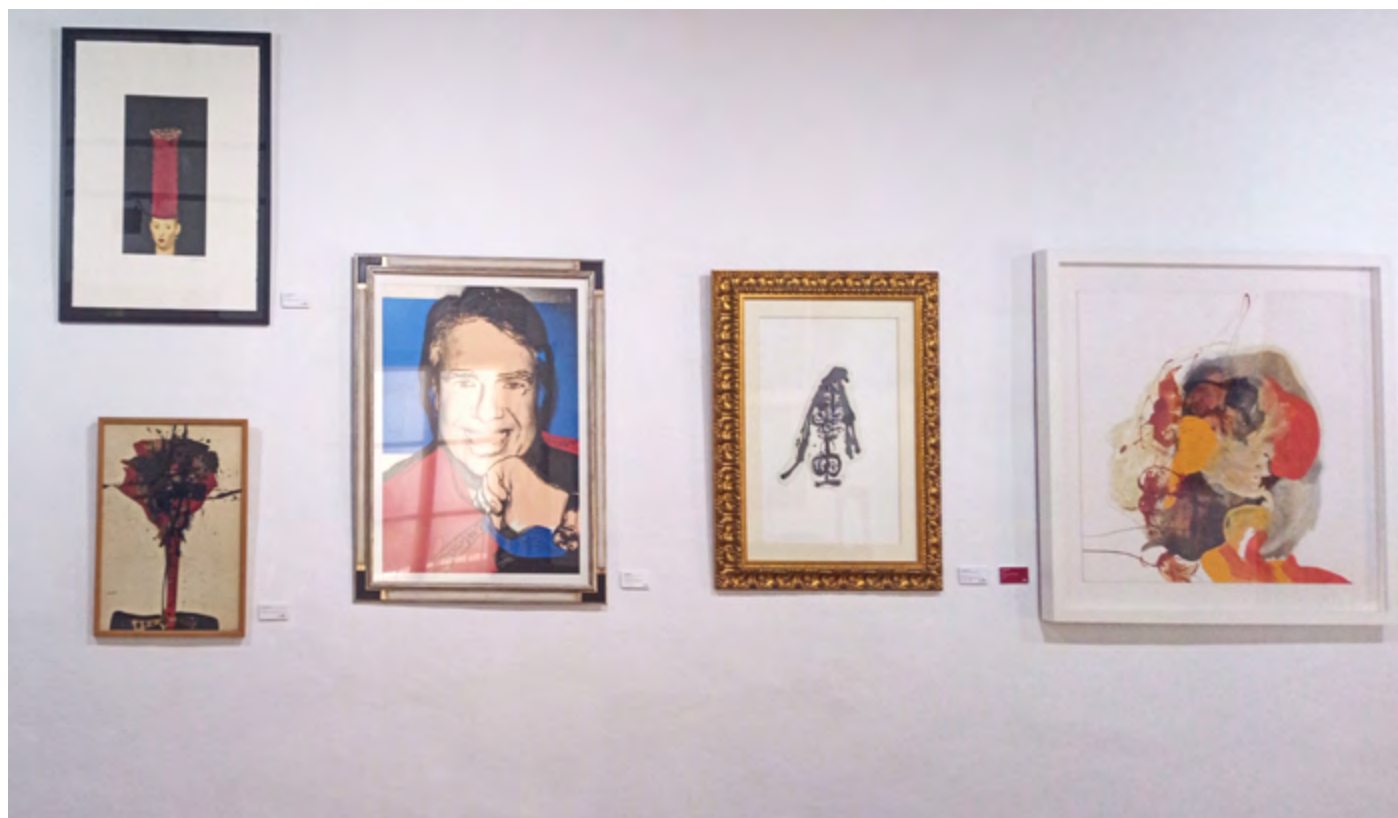
Diego Martínez, pels ànims i interès perquè l'exposició anara avant.

Al MACVAC, per obrir-me les portes de casa.

La Vila Joiosa, 6 de juny de 2022

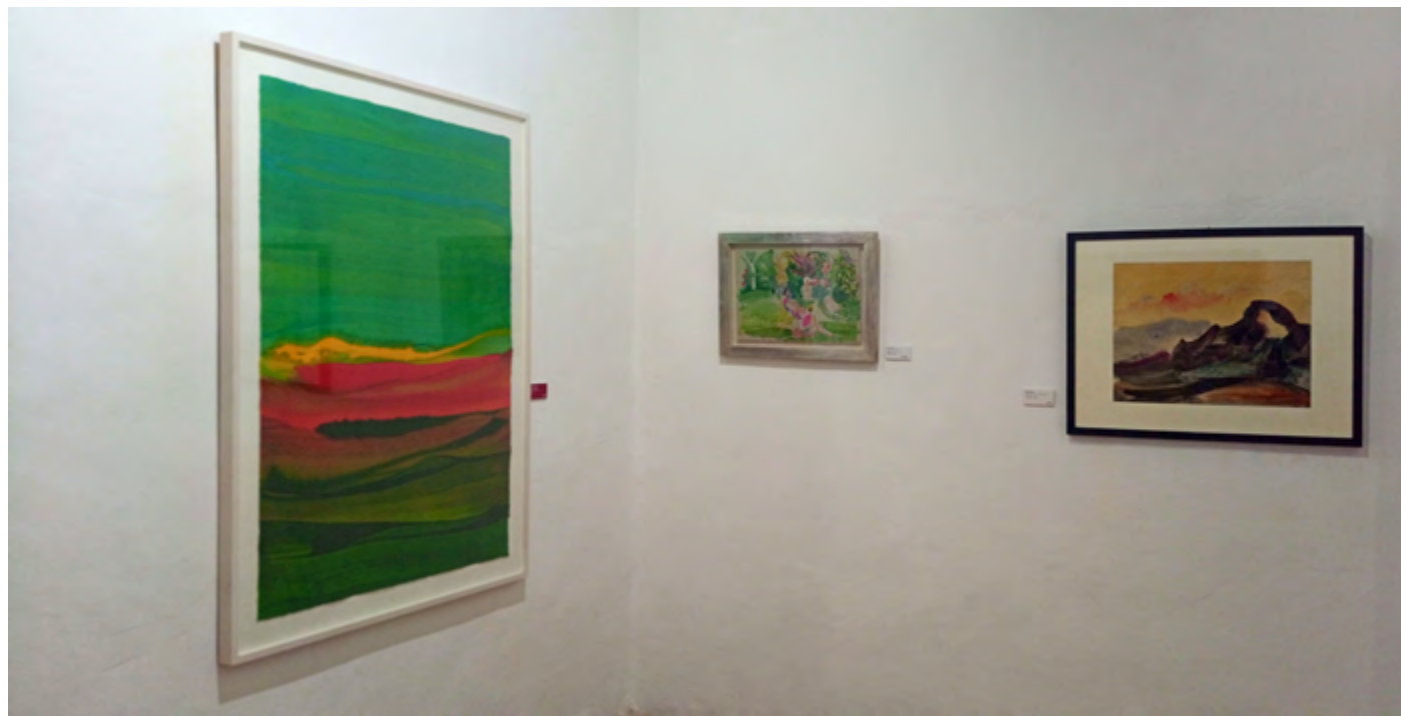
Manu Blázquez
S/T, 2011
Pastel sobre paper japonés, 21x29,7 cm.

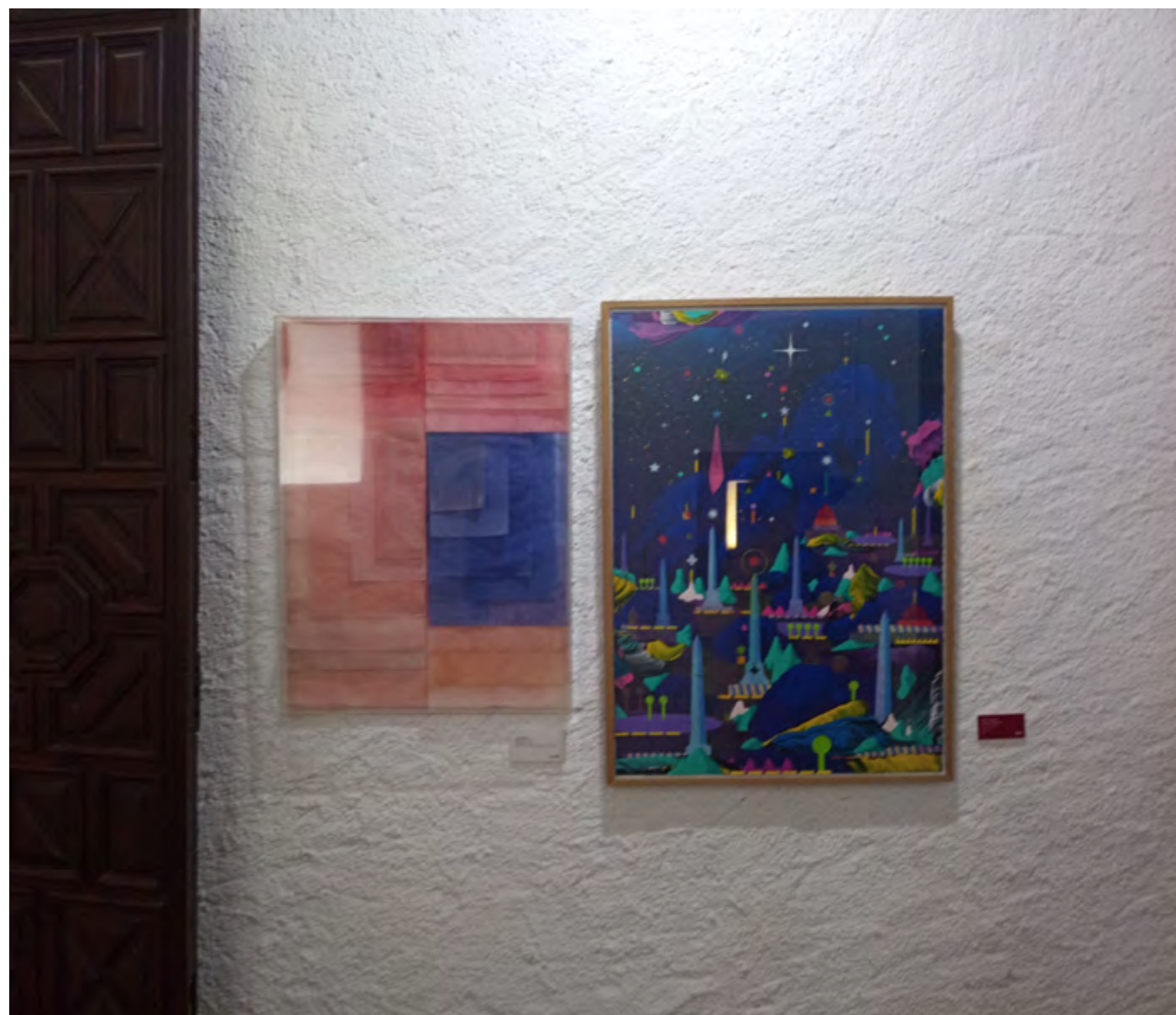
Damià Díaz
S/T, 1995
Grafit, oli i resines sobre paper, 100x100 cm.

Susana Guerrero
 Die STÄRKEE, Jaguar-Guardián, 2005
 Sèrie Para llamar a las fuerzas
 Litografía i fil d'aram de llautó doblat i cosit sobre paper, 70x50 cm.

Nico Munnera
Inside Rimpa 18, 2016
Acrílic sobre paper okawara, 120x70 cm.

Nelo Vinuesa
Obelisk Valley III, 2014
Acrílic sobre paper, 100x70 cm.

José Piqueras
 Pirámide y palmera, 1992
 Acrílic i barres de color sobre paper gravat entintat a aerògraf i tintes serigràfiques, 100x70 cm.

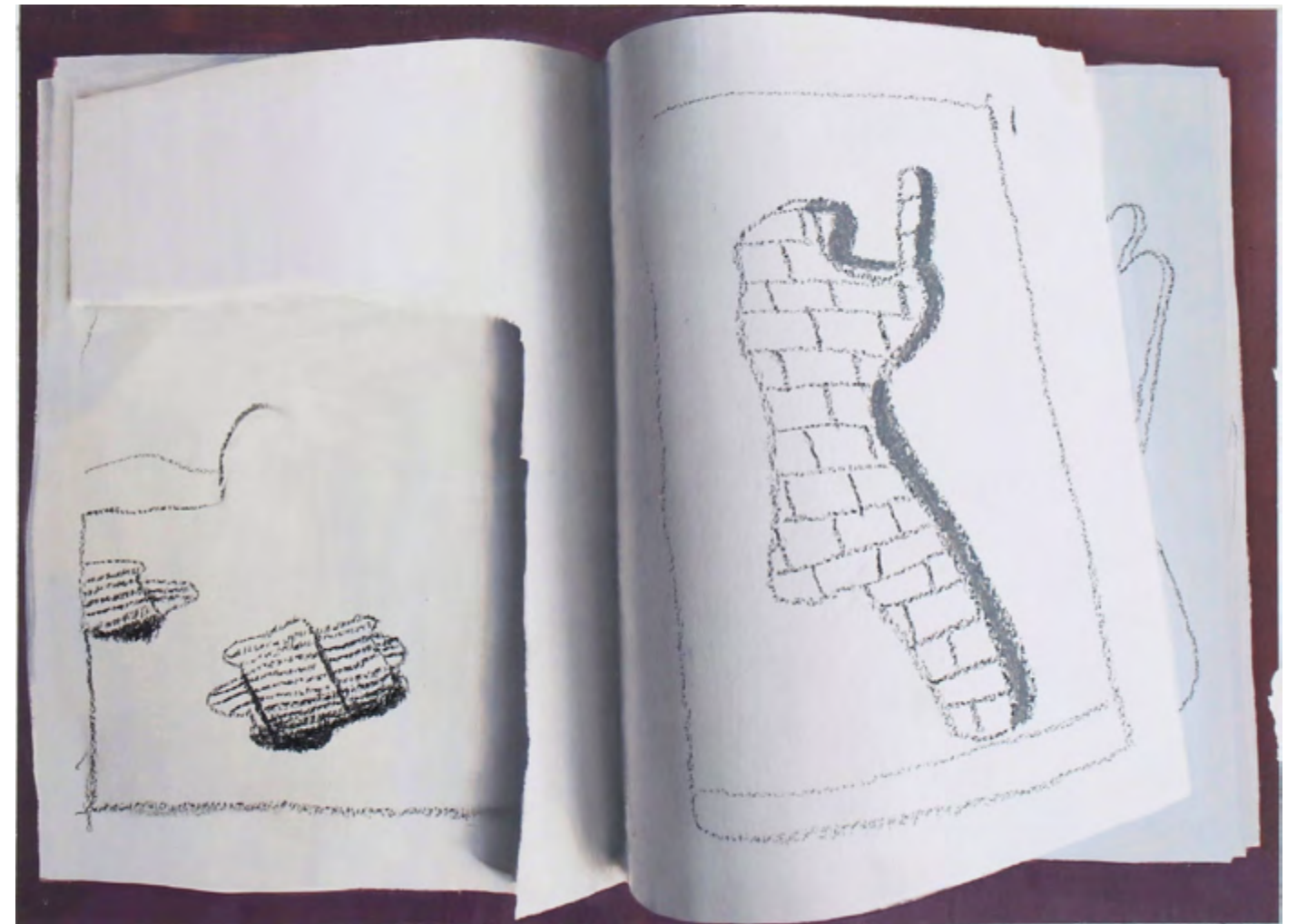
Juan Carlos Nadal
S/T, de la sèrie Dust Devi, 2011
Acrílic sobre paper, 97x70 cm.

Alex Marco
S/T, 2020
Acuarela i guaix sobre cartró de conservació, 170x114 cm.

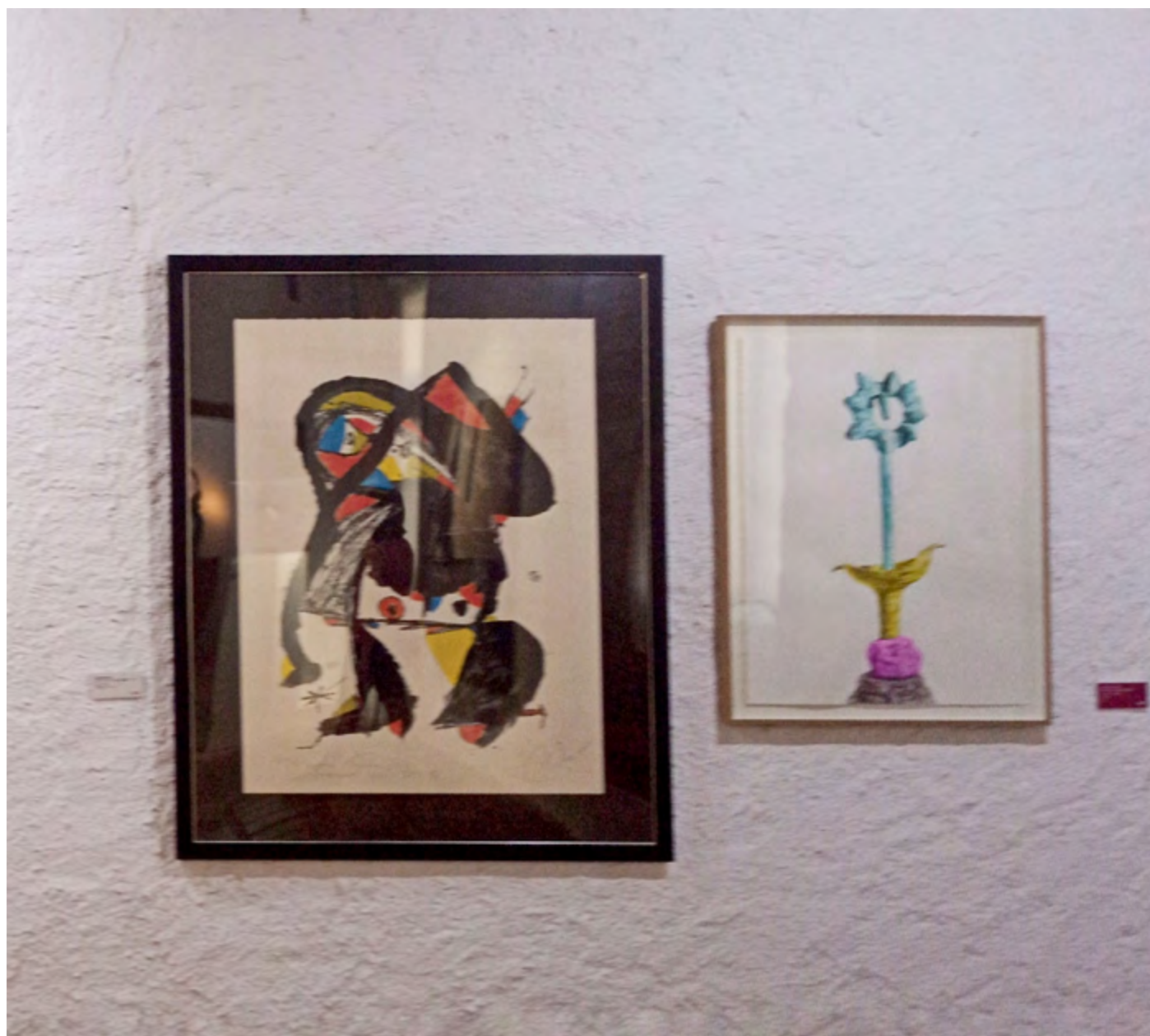
Francisca Mompó
Cadeira amb claus, 2010
Guaix i grafit sobre paper, 88x88 cm.

Juande Morenilla
 Boycicle, 2020
 Oli i cera grassa sobre paper, 29x40 cm.

Juande Morenilla
Cell Block 99, 2020
Oli i cera grassa sobre paper, 29x40 cm.

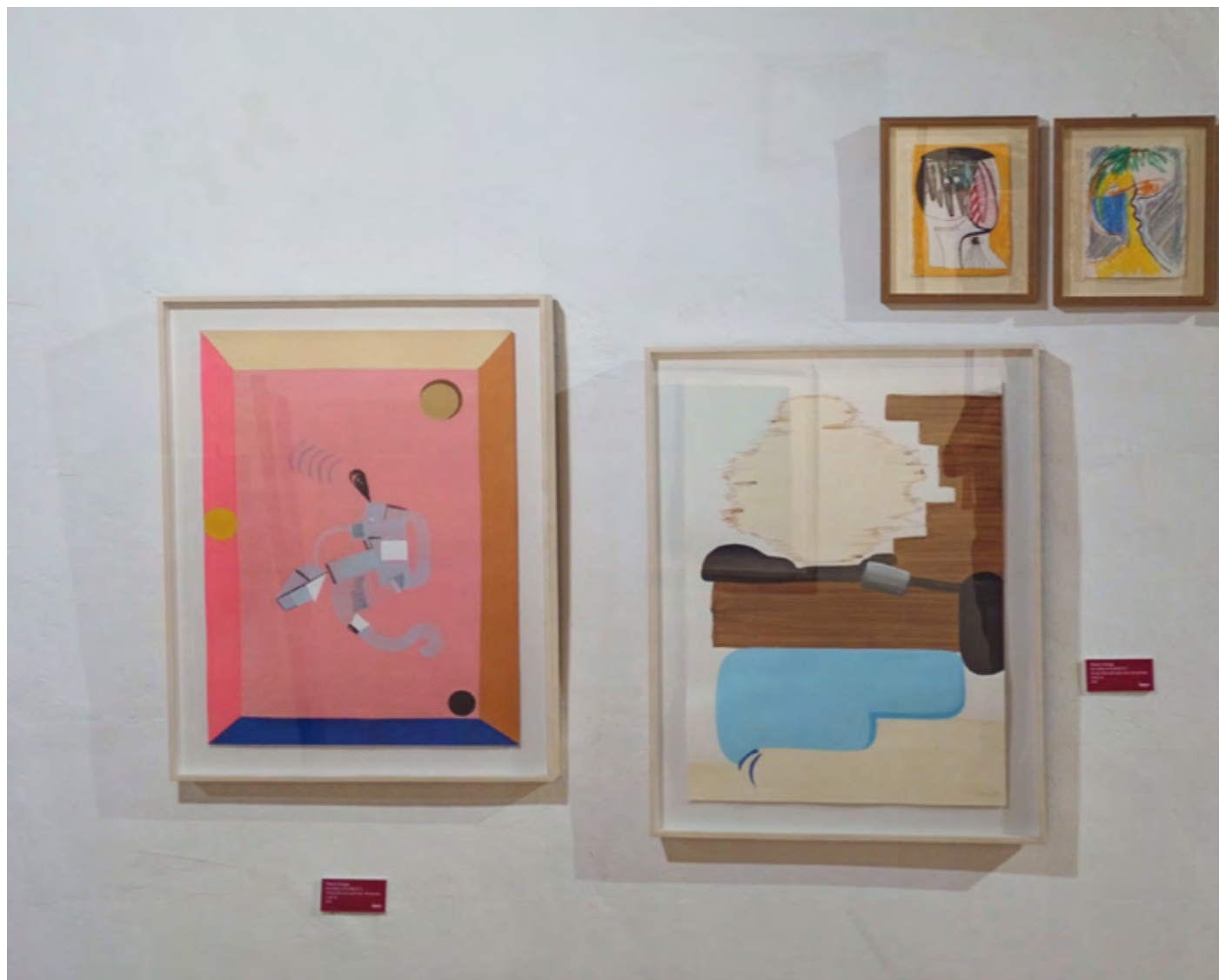
Javier Palacios
Tool Tricks (segons Miró), 2019
Aquarel·la sobre paper, 76x56 cm.

Javier Palacios
Tool Tricks (segons Picasso), 2019
Aquarel·la sobre paper, 76x56 cm.

María Ortega
 La casa y el árbol 1, 2018
 Tècnica mixta sobre paper bàsic d'alt gramatge, 70x50 cm.

María Ortega
La casa y el árbol 3, 2018
Tècnica mixta sobre paper bàsic d'alt gramatge, 70x50 cm.

**L'ALEGRIA
DEL PAPER**

OBRES DE LA COL·LECCIÓ
CINTO LLORCA

MANU BLÁZQUEZ
DAMIÀ DÍAZ
SUSANA GUERRERO
ÁLEX MARCO
FRANCISCA MOMPÓ
JUANDE MORENILLA
NICO MUNUERA
JUAN CARLOS NADAL
MARÍA ORTEGA
JAVIER PALACIOS
JOSÉ PIQUERAS
NELO VINUESA

Del 18 de juny a l'1
d'octubre de 2022
www.macvac.es

MAC^{vilafamés}**MAC**
museu d'art contemporani Vicente Aguilera Cerni